І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 141. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го ЛИПНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 25, 1957 No. 141. VOL. LXIV.

СУД ВИЗНАВ ВИННИМИ ОБОРОНЦІВ РАСОВОГО ПОДІЛУ В ШКОЛАХ

Ноксвілл, Теннессі. — Суд присяжних, який складався з 10 білих чоловіків і двох жінок, визнав винними 7-ох осіб в тому, що противилися судові, який минулого року наказав спільні школи для білих і кольорових дітей. Той самий суд присяжних звільнив від вини і кари 4 особи під час нарад, які тривали дві години і 10 мінут. Між винними і засудженими є Фредерік Джан Каспер — підбурювач із північних стейтів та 6 осіб зі стейту Теннессі, які провинилися в тому, що порушували порядок в громаді, виступаючи проти наказу федерального суду в справі об'єднання шкіл для білих і негритянських учнів в Клінтоні, Теннессі. Провідник присяжних судів оголосив вирок оскарженим і 300 присутнім глядачам, які не виявили жадної демонстрації проти рішення суду, хоч воно було для них великою несподіванкою. Засудженим грозить найбільша кара 6 місяців тюрми і гривна в сумі 1,000 долярів. Але суддя відклав оголошення висоти кари, бо оборонці засуджених зголосили апеляцію. Це рішення суду в Ноксвіллі було першим випадком, коли суд присяжних, складений із білих членів, визнав винними білих підсудних в тому, що провинилися в порушенні десегрегаційного наказу федерального суду, який діяв згідно з рішенням Найвищого Суду ЗДА з 1954, що скасувало окремі школи для кольорових і білих дітей.

Вирок цього суду присяжних, — це видатний успіх уряду. Гадають, що цей вирок матиме вплив на голосування в Сенаті, який саме тепер нараджується над урядовим законопроєктом про охорону громадянських прав. Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Линдон Б. Джансон заявив, що вирок в Ноксвіллі свідчить про те, що за провини проти закону про охорону громадянських прав можуть судити суди присяжних, а не звичайні федеральні суди, бо і суди присяжних є об'єктивні і засуджують за провини білі білих. Підсудних судили за те, що восени минулого року не допускали до школи кольорових учнів і потурбували кольорового проповідника, який оберігав негритянських учнів, які йшли до шкільного будинку, в якому давніше вчилися тільки білі. Тоді виникло таке заворушення, що 600 вояків крайової ґвардії мусіло дбати про порядок в цій місцевості.

Департамент оборони зменшує число покликуваних рекрутів

Вашинґтон. — Департамент оборони повідомляє, що в вересні цього року покличуть до армії тільки 8,000 рекрутів, на 3,000 менше як в серпні цього року. Але з цього самого департаменту повідомляють, що зовсім не думають про те, щоб в найближчому часі припинити покликування рекрутів до армії. Це зменшення числа рекрутів заряджено в зв'язку зі зменшенням числа збройних сил ЗДА на 100,000 вояків, з чого на армію припадає 50,000 вояків. Летунство, фльоти і морська піхота мають доволі добровольців і не покликують рекрутів.

Національна продукція становить $433.5 більйона в річному відношенні

Вашинґтон. — Рада Економічних Дорадників повідомляє, що національна продукція в другій чверті цього року встановила новий рекорд і і становила в річному відношенні 433,500,000,000 долярів, а в минулому році в тому самому часі вона становила тільки 414,700,000,000 долярів. На національну продукцію складається вартість випродукованих товарів, виконаної праці та всі інвестиції приватних підприємств і урядових аґенцій. Річне відношення встановлюється таким способом, що національну продукцію з одного місяця множиться через 12. Але при збільшенні національної продукції треба пам'ятати про те, що майже половина цього росту сталася внаслідок збільшення цін, а не дійсного збільшення випродукованих товарів та праці. Хоч в першій половині цього року була „тимчасова тиша" в зрості економіки, то ціни на товари не припинили свого збільшування, що вважають першим таким випадком в історії економіки цієї країни.

Посуха в східніх стейтах

Ню Йорк. — При кінці тижня і в понеділок 22-го липня панувала в східніх стейтах спека, бо температура декуди перевищувала 100 ступнів. 23-го липня похолодніло і таку температуру передбачають на найближчі дні. Але фармери середньо-східніх стейтів нарікають на посуху. Губернатор Коннектикат Абрагам Рібікофф звернувся до Президента з просьбою визнати той стейт „за район посухи", щоб фармери могли купувати пашу для худоби по знижених цінах. В стейті Ню Джерзі втрати фармерів від посухи виносять понад десять міліонів долярів. З Олбані повідомляють, що посуха спричинила шкоди фармерам в південній частині стейту. В стейті Массачусетс хотіли робити штучний дощ, але метеорологи заповіли, що не буде з чого, бо три дні не передбачається на небі хмар.

Боротьба в Сенаті за третю частину законопроєкту про громадянські права

Вашинґтон. — В Сенаті йде боротьба за те, щоб зберегти хоч частину третього відділу урядового законопроєкту про охорону громадянських прав. Але дотеперішній хід праці в Сенаті показує, що малощо вдасться врятувати з цього третього відділу урядового проєкту, який говорить про те, що звичайні суди, а не суди присяжних, мали б судити порушників цього закону. Гадають, що Сенат прийме таку редакцію цієї частини законопроєкту, що суди присяжних мали б судити тільки тих, які провинилися б проти позбавлювання права голосу, а за всі інші провини (скасування сеґреґації в школах і в публічних місцях) мали б судити судді присяжні, які в південних стейтах звичайно складаються з білих людей. Республіканський сенатор Джан Шерман Купер вніс поправку в цій справі, та її відкинули більшістю 81-го голоса до 8-ох. Те саме сталося з поправкою сенатора Джана В. Брікера, яку відкинено більшістю 61 до 29 голосів. Головне голосування в цій справі мало відбутися 24-го липня.

Конґресмени проти волі Президента збільшують платні поштовим працівникам

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів більшістю 379-ох до 38-ох голосів 23-го липня ухвалила збільшити платні 518,000 поштових працівників пересічно 546 долярів річно. Це збільшення платень збільшить федеральний бюджет на 317,500,000 долярів річно. День перед тим палата погодилася була на той самий законопроєкт, але тільки „посередньо", голосуючи за те, щоб над ним нараджуватися в повній палаті. Більшість конґресменів голосувала за збільшення платень, хоч президент Айзенгавер є проти збільшування федеральних видатків, щоб не сприяти інфляційній тенденції доляра. Цей законопроєкт відослано до Сенату. Гадають, що Сенат не погодиться на таке велике збільшення платень поштовикам. Якщо б Конґрес ухвалив цей законопроєкт, то Айзенгавер поставить проти нього „вето". Але палата має таку більшість „за", що може перемогти „вето" Айзенгавера. „За" голосувало 217 демократів і 162 республіканці; проти було 29 республіканців і 9 демократів.

Не будуть зменшені радіові авдиції до країн поза залізною заслоною

Вашинґтон. — Директор Інформаційної Аґенції ЗДА Артур Ларсон заявив журналістам, що будуть зменшені радіові авдиції в країнах в Европі внаслідок зменшення бюджету цієї аґенції, але не буде зменшення радіових авдицій до країн поза залізною заслоною. Конґрес ухвалив для цієї аґенції на 1958 рік суму 95,100,000 долярів, але в попередньому році 1957 ця аґенція видала 113,000,000 долярів. Маючи зменшений бюджет на 18,000,000 долярів, ця аґенція мусить обмежити радіопередачі в Німеччині і в інших країнах в Західній Европі. Але радіопередачі поза залізну заслону і в країнах Середнього Сходу і Африки не будуть зменшені. Радіопередачі на Середньому Сході і в Африці будуть навіть дещо збільшені. Зменшені будуть також радіопередачі на Далекому Сході і в країнах Латинської Америки. Найбільш зменшені будуть телевізійні передачі, бо на них призначено в новому бюджеті тільки 560,000 долярів, а минулого року на цю ціль видали 2,380,000 долярів.

Арґентинська юрба хоче захопити американську електрівню

Буенос Айрес. — Президент Американських і Закордонних Електричних Заведень в Арґентині Оскар Д. Дісґолі повідомив, що він звернувся з просьбою до уряду, щоб той боронив електрівні в Ґалеґавчу, коло уруґвайського кордону, 190 миль на північ від Буенос Айресу, бо її хоче захопити в свої руки юрба, яка в своїй більшості складається з комуністів. Дісґолі вислав депешу до адміністратора провінції Ентре Ріос генерала Мануеля Марія Кальдерона, в якій ствердив, що в цій провінції „заіснував стан анархії", і тому провінційний уряд повинен боронити електрівню, яку хотіла б перебрати „народна комісія", яка, крім одного члена, складається з урядовців комуністичної партії.

Конґресова комісія дорікає урядові за занедбання будови бомбосховищ

Вашинґтон. — Комісія Урядових Операцій в Палаті Репрезентантів вислала звіт до повної палати, в якому ганьбить федеральний уряд за те, що занедбав побудову протиповітряних бомбосховищ, де могли б люди хоронитися проти ворожої атаки водневими бомбами. Ця комісія закликає уряд негайно будувати такі бомбосховища, які давали б охорону проти попечення та атомової радіяції від ворожого нападу. На думку комісії систему бомбосховищ можна б збудувати коштом 20 більйонів долярів. Уряд провинився в тому, що довший час вірив в те, що можна буде евакуювати населення під час ворожого наїзду, хоч вже давно виявилося, що такий плян не можливий до здійснення навіть тоді, коли б на будову автострад видали більше грошей, ніж їх потреба на побудову бомбосховищ. Республіканські члени цієї комісії склали заяву меншости, в якій заявили, що справа побудови бомбосховищ потребує дальших студій. „Не можна будувати бомбосховища, коли ще не знаємо, чи вони дійсно дають безпеку", — заявили республіканські конґресмени.

Москва проголошує подробиці останньої чистки

Москва. — Наради Центрального Комітету компартії СССР, які тривали від 22 до 29 червня і закінчились проголошенням обширної резолюції про виключення Молотова, Маленкова, Каґановіча, Шепілова, Первухіна і Сабурова з їх чолових становищ в партії і державному апараті, було попереджене засіданням Президії партії, де названі большевицькі проводирі намагалися перебрати в свої руки владу — стверджує вперше офіційно „Партійная Жізнь" з вівтірка 23 липня ц. р. Таким чином Москва вперше потвердила західні інформації, що названі члени „старої ґвардії" намагалися перевести „палатну революцію", підготовивши собі більшість на Президії партії. Однак — пояснює „Партійная Жізнь" — їм не вдалося „поставити партії перед доконаний факт". Вони не взяли під увагу — твердить партійний орган — „змін, які зайшли в партії за останніх три-чотири роки та які ввійшли глибоко у сумління мас". На засіданні Центрального Комітету, що його — за попереднім твердженням західніх кореспондентів із Москви — на швидку руку скликав Хрущов, шукаючи рятунку проти наступу „старої ґвардії", — було приявних 309 членів. 215 осіб зголосились до слова, а 60 промовляли. Всі ті, які не дістали слова, внесли його до президії на письмі. Ні один із членів ЦК не підтримав „антипартійників" Молотова, Каґановіча, Маленкова і Шепілова. Кожний із цих останніх промовляв двічі у своїй обороні, а на останньому засіданні ЦК приявні мали на письмі з'ясоване становище Молотова і кумпанії. „Партійная Жізнь" заперечує, наче б боротьба велася за владу. Мовляв, ішло не про особи, а про політику. Цей зворот в названій партійній газеті має за ціль виправдати Хрущова перед закидами західньої преси, що насправді між Хрущовим-Булґаніним та Молотовим-Маленковим нема політичних розбіжностей, а була тільки боротьба за владу — коментують часописи.

Сателітні й західні комуністи паломничать до Москви

Москва. — Остання чистка на Кремлі спонукала комуністичні верхівки в різних країнах в Европі делеґувати до Москви своїх керівників, щоб „з першої руки" дізнатися про подробиці „нового курсу" і відповідно достосуватися до нього. Таким чином в минулому тижні відвідали Москву польський Владислав Ґомулка і мадярський Янош Кадар. Обидва вони вже вернулися — один до Варшави, другий до Будапешту. 16 липня приїхав на чолі цілої делеґації італійських комуністів заступник Пальміра Толіятті — Луїджі Льонґо. В минулому тижні приїхав теж до Москви і все ще перебуває в ній французький комуністичний лідер Жак Дікльо. В минулу неділю виїхали з Совєтського Союзу шляхом на Ленінград і Фінляндію два юґославські віце-президенти — д-р Едвард Кардель і генерал Александер Ранковіч. Вони не тільки познайомилися з детайлями останньої кремлівської чистки, але й переговорювали з Хрущовим про можливості відновлення совєтської обіцянки — дати Юґославії допомогу у висоті чверть більйона долярів. З нагоди 13-річчя встановлення у Польщі комуністичного режиму, Хрущов, Булґанін і інші совєтські верховоди були на прийнятті в польській амбасаді у Москві й виголосили промови про „нові широкі перспективи для совєтсько-польської приязни".

Єгипет перепустив корабель із товаром для Ізраїлю

Каїро. — Єгипетська адміністрація Суезького каналу дала дозвіл данському моторовому кораблеві, 3,995-тонновому вантажникові „Бриґітте Тофт", на переїзд Суезьким каналом, дармащо капітан корабля відразу заявив, що корабель везе вантаж 3,000 тонн рижу з Бірми до ізраїльського порту Гайффа над Середземним морем. Зате єгипетські власті, перевіривши зміст товару на тому кораблі, арештували одного з членів залоги, жидівського моряка. Ця подія викликала в Ізраїлі двояку реацію: дозволення кораблеві плисти далі в північному напрямку Суезького каналу вказує на злагіднення курсу єгипетської політики у відношенні до Ізраїлю, бо після минулоосінньої війни Єгипет забороняв вступ до Суезького каналу всім чужинним кораблям, що мали як порт призначення — Гайфу. Правда, цей дозвіл ні в чому не вказує на зміну становища Єгипту у відношенні до заборони ізраїльським кораблям користати з Суезького каналу. Однак ця подія імовірно приспішить давнє рішення Ізраїлю — висилання власного корабля на Суез для „випробування" становища Єгипту, щоб на випадок конфіскати корабля Єгиптом чи заборонення йому вступу до каналу — заскаржити Єгипет до Міжнародного Трибуналу в Гаазі. Арештування жидівського моряка викликало протест Ізраїлю до Об'єднаних Націй.

ЄГИПЕТ ДЕМОНСТРУЄ СОВЄТСЬКУ ЗБРОЮ НА ПАРАДІ

Один із зразків совєтської зброї, яку продемонстрував Єгипет на параді у 5-ту річницю керованої теперішнім президентом Нассером революції, що повалила короля Фарука. На фото: совєтський ракетомет, вмонтований на вантажному автомобілі. Були показані під час паради також важкі совєтські танки, джетові торпеди тощо.

АНГЛІЯ ЗАПОВІДАЄ САМОВИСТАЧАЛЬНІСТЬ В АТОМОВІЙ ЗБРОЇ

Лондон. — Англія швидко поступає у продукції ядрової зброї і сподівається осягнути небавком самовистачальність в цій ділянці озброювання — заявив англійський міністер оборони Дункан Сандіс під час великої дебати, яка відбулась в минулий вівторок 23 липня в англійській палаті громад. Він заявив, що „після ще кількох експериментів" можна буде продукувати ядрову зброю із меншою кількістю ядрового матеріялу. Сандіс признав, що вже тепер Англія продукує атомові й водневі бомби та ядрові стрільна до ракет. Заповідження дальших експериментальних вибухів ядрової зброї та проголошення зросту її продукції викликало — за пресовими коментарями — дивне враження на тлі теперішніх дебат Лондонської конференції роззброєння. Подробиці тієї конференції були предметом парляментарної дискусії. Міністер закордонних справ Селвайн Ллойд і міністер оборони Дункан Сандіс одностайно заявили, що припинення експериментальних досвідів мусить бути зумовлене припиненням також продукції дальшої атомової зброї і що ці дві дії є передумовою для заборони вживання ядрової зброї. Коли б не було тих двох передумов, а контрольна система не заґарантувала дотримання їх, то проголошення заборони вживати ядрову зброю „не було б вартне того паперу, на якому воно було б записане", — заявив міністер Ллойд, висловивши цим глибоке недовір'я англійського уряду до льояльности Москви у зберіганні підписаних умов. Речники опозиційної соціялістичної Партії праці атакували політику уряду у справі зброєння і роззброєння, між іншим — пов'язування справи Німеччини із справою роззброєння. Речники уряду пояснювали, що перша стадія роззброєння не є пов'язана ніякими політичними передумовами. Міністер Сандіс заявив іменем уряду, що коли б большевики погодились на припинення атомових експериментів і на припинення продукції атомової зброї із ступневим передаванням існуючого ядрового матеріялу для мирових цілей, то в Англії „не було б ні одної брами, дверей ні шафи", якої не відчинено б для міжнародної контролі. У висліді дебати 322 голосами проти 262 відкинено внесення Партії праці на демонстраційне скреслення з бюджету англійського міністерства закордонних справ 5 фунтів ($14), на знак невдоволення політикою у справі роззброєння.

Москва підтримає німецьких соціялістів проти Аденауера

Берлін. — В серпні ц. р. Хрущов і Булґанін відвідають вперше Східню Німеччину, щоб на короткий час перед західньо-німецькими виборами, які відбудуться 15 вересня ц. р., підтримати опозицію проти канцлера Аденауера. Хоч західньо-німецькі соціялісти офіційно висловлюються проти совєтської вимоги щодо „безпосереднього порозуміння між двома Німеччинами", проте вони атакують Аденауера, вживаючи частинно комуністичні арґументи: завелику „підлеглість Америці" і замалі спроби порозумітися з Москвою. Відвідини Хрущова і Булґаніна у Східньому Берліні мають — пояснює західньо-німецька преса — не тільки підтримати авторитет східньо-німецького „уряду", але й послабити віру німців в Аденауера, як того державного мужа, що може довести до з'єднення Німеччини. Хрущов і Булґанін напевне виголосять при тій нагоді такі промови, які будуть вказувати на Аденауера, як на того, що своєю політикою „зупиняє" чи навіть „загрибає" шанси з'єднення німців.

Ізраїль заскаржив Сирію до Об'єднаних Націй

Об'єднані Нації. — Ізраїль зголосив в Об'єднаних Націях формальну скаргу проти Сирії, домагаючись „негайного слідства" в справі воєнних погроз Сирії під адресою Ізраїлю. Ізраїль пригадав при цьому давню суґестію, щоб Об'єднані Нації встановили над Ізраїльсько-сирійським кордоном „обсерваційні пункти". Водночас Ізраїль вніс скаргу проти Сирії до Перемирчої Комісії ОН, яка існує на Середньому Сході. Ізраїль зажадав перевірити вістки про концентрацію сирійських військ над кордоном Ізраїлю та про прихід в останніх днях до Сирії поважних транспортів зброї. В ізраїльській скарзі наводиться текст двох промов сирійського прем'єра Сабрі ель-Ассалі з червня і липня ц. р. з деклярацією, що Сирія ніколи не визнає існування ізраїльської держави ані не засяде з Ізраїлем за один стіл у справі будь-якого порозуміння.

В АМЕРИЦІ

● **Приватна організація** в Каліфорнії, яка старається розкрити таємницю „літаючих тарілок", повідомляє в найновішому числі свого журналу, що на весні обсерватори цієї організації при допомозі радарового приладу бачили чотири таємничі об'єкти, які летіли зі швидкістю 3,600 миль на годину.

● **Президент Айзенгавер** вислав 22-го липня на руки президента Польської Державної Ради Александра Завадзкого „найщиріші побажання" з приводу „Дня Визволення". Це побажання для „польського народу" цього року було сердечніше, ніж в попередніх роках.

● **Американські біологи** не знають, що робити з північними оленями на острові св. Матвія в Берінґовому морі коло Аляски. В 1944 році на цей малий острів перевезли 29 оленів, а тепер вони розмножилися до 800 і їм бракує поживи, бо острів має тільки 44 квадратових милі.

● **Пресовий секретар** Білого Дому Джеймс С. Гаґерті заявив, що в кімнаті будинку фльоти в Нюпорті, Ровд Айленд, в якій спатимуть Президент і його дружина під час вакацій, мають встановити систему охолоджування. Гаґерті спростував вістку про те, що нібито в цілому домі вставлять охолоджувальну систему.

● **Посадник Сан Франсіско** Джордж Крістофер виїхав із Ню Йорку, де вів переговори з управою бейзболової дружини „Джаєнт", впевнений в тому, що ця дружина в найближчому році гратиме вже в Сан Франсіско, яке призначило 5.000.000 долярів на поширення спортового стадіону.

У СВІТІ

● **У Лондоні** засудили на 6 місяців в'язниці двох чоловіків і жінку за масовий крадіж котів. Вони призналися, що вкрали 720 котів із публічних парків і вулиць для користолюбних цілей: продавали їх до медичних дослідних закладів і шпиталів, що переводять над тваринами експерименти. В деяких дільницях Лондону власники котів стривожені масовим їх зниканням, створили були окремі комітети, що співділали з поліцією над розв'язанням цієї „кримінальної загадки".

● **В Йоганесбурґу,** в Південній Африці, суд звільнив 39 муринських жінок, що їх поліція обвинувачувала за влаштування нелеґального демонстраційного походу. Близько 1,000 муринок протестували проти офіційного зобов'язання муринів обох статей носити з собою особисті довідки. Після тієї судової розправи звільнено також 875 муринок, які ждали врешті на судову розправу в зв'язку з тим самим обвинуваченням.

● **Вальтер Вільке,** комуно-німецький віце-міністер хліборобства, перестеріг селян Східньої Німеччини проти оманних надій, начебто комуністичний уряд носиться з заміром наслідувати польського Гомулку і злагіднити форму колективізації. Він заповів, що в Східній Німеччині буде переведена колективізація сільського господарства на 100%, при чому похвалився, що праця в колгоспах „дешевша" як на приватних фармах. Промовчав тільки, що саме тому, що робітна сила в колгоспах невільницька, східньо-німецькі селяни масово втікали з колгоспів до фабрик, аж врешті забракло рук для праці на ріллі і вийшла заборона державним фабрикам і іншим закладам приймати робітників із сіл.

● **Колишній бельгійський король Леопольд** і його друга дружина, княжна Ліліяна де Реті, поранені в автомобільній катастрофі в Доломітських Альпах в Італії. За кермою була княжна. Важке американське авто перекинулось на закруті на сковзькій дорозі після дощу. Леопольд, ще як король Бельгії, був авта водієм у Швайцарії в 1935 році, коли сталась катастрофа, в якій згинула його перша дружина, княжна Астрід, мати теперішнього бельгійського короля Бодуена.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

АПЕЛЬ ДО СТІНИ

У понеділок 22 липня ц. р. найближчий дорадник Президента в справах закордонної політики, державний секретар Джан Фостер Доллес, накреслив американському народові безпосередньо, у своїй великій промові через радіо-телевізійні сіті, загальний образ проблеми, якою займається Лондонська конференція роззброєння. Щоб не повторювати поданих вже про цю промову інформаційних даних і водночас пригадати найістотніший її зміст і дійсну політичну ціль, слід зазначити три основні її точки: 1) підкреслення катастрофи, яка впала б на все людство, коли б прийшло до великої атомової війни, 2) вказання на необхідність забезпеки проти несподіваної атаки агресора і 3) заклик до СССР, щоб він в цій справі „виявив ділом свою добру волю".

Таким чином, понеділкове звернення державного секретаря Доллеса могло б стати новим межовим стовпом на шляху розвитку міжнародних подій від часу останньої війни. Воно могло б — на випадок успіху — започаткувати нову еру дійсного, а не фіктивного відпруження міжнародної атмосфери. Це могло б статися тоді, коли б Москва рішила основно перевірити усе своє дотеперішнє становище в міждержавних справах, віддзеркалене логічно її поставою на Лондонській конференції роззброєння. Якщо вона рішила б, що треба повісити на кілок свою завітну мрію — перемогу комунізму над цілим світом — відмовитись від війни, як засобу здійснення тієї цілі, тоді совєтський представник на Лондонській конференції погодився б на встановлення ефективної міжнародної контролі, яка ґарантувала б виконання постанов конференції. Сказавши „а", треба було б сказати „б", себто не обмежити порозуміння в справі роззброєння 10-ма місяцями, як пробною першою стадією, а погодитись на передумову за якою мала б прийти наступна стадія роззброєння. Цією передумовою є позитивне полагодження міжнародних політичних конфліктів, в першу чергу об'єднання Німеччини, Кореї і В'єтнаму, а далі й відмова від підривної акції на Середньому Сході. Тоді прийшов би час не тільки на другу заплановану стадію роззброєння, але й на дійсне „співіснування", сперте не на солодкавій пацифістичній теорії чи наївній вірі в здібність большевиків до чесної міжнародної співпраці, а на фактах, що ділом доказували б таку большевицьку здібність. І тоді пристосовано б військо до умовин „вічного миру".

Це був би справжній успіх заклику, зробленого в понеділок під адресою доброї чи злої волі Москви. Чи існують у нинішній дійсності вигляди на такий успіх?! Дж. Ф. Доллес покликався на змінений тон большевицьких делеґатів у Лондоні, на більше пошанування ними „реалізму і меншу бомбастику". Оптимізм Доллеса і багатьох інших політиків західнього світу спирається на тому нібито зміненому тоні Валеріяна Зоріна та на його словесній згоді на деякі принципи, як ось, напр., на принцип міжнародної контрольної системи включно з інспекцією летунством. Але той самий Доллес ствердив, що все ще існують між західнім світом і большевиками в справі роззброєння фундаментальні різниці, що їх він делікатно назвав „різницями між речами непрактичними, навіть на нинішній день, і практичними". Він назагал не полемізував з большевиками, але сказав річ найбільш сутню: що не можна вірити Москві на слово. Тимчасове порозуміння на час 10-х місяців і згода Москви на те, щоб перевіряти в той час як функціонує апарат міжнародної контролі, мав би бути першим доказом тієї совєтської доброї волі, що його хоче бачити Доллес.

У звідомленнях з Лондонської конференції згадується, що коли серед американської делеґації відчувається деякий оптимізм, то англійські, французькі й канадійські делеґати того оптимізму не поділяють. Рішучими песимістами є всі ті, які пізнали совєтську дійсність і ментальність совєтських правителів, так би мовити, на власній шкірі. І тому трудно повірити, що вовк обернеться в Лондоні у ягня. Бо коли б навіть дійсно дійшло там до підписання тимчасового порозуміння з важністю на 10 місяців, то ніяк не можна вірити, що для того „пробного" часу Москва дозріє до рішення — розв'язати мирно й позитивно існуючі міжнародні політичні спори. Неможливо повірити, що вона зречеться своїх політичних і стратегічних здобутків, осягнених підступом і насильством у Середній Европі, включно з останньою масакрою на Мадярщині.

Цілі большевиків не зміняться і їх політика залишиться та сама. Щонайвище прийде нова „передишка", потрібна не світові, а большевикам, для полагоджування в міжчасі своїх внутрішніх болячок чи скріплення себе економічно. І тому це був би знову тільки один епізод. І так само звернення Дж. Ф. Доллеса з закликом до Москви буде ще одним із пречисленних закликів, які вже були, — з однаковим вислідом. Це заклик до стіни, з даремним сподіванням, щоб вона відгукнулася.

ДРУГИЙ РІК ІЗ БЮДЖЕТОВОЮ НАДВИШКОЮ

Департамент скарбу та бюджетове бюро повідомили 19-го липня, що фінансовий рік, який закінчився 30-го червня 1957 р., має бюджетову надвишку 1,645.000.000 долярів. Це вже другий фінансовий рік без дефіциту. Цю надвишку спричинило те, що економіка країни так зростала, що податкові впливи були більші від тих, яких сподівалися. Видатки державної скарбниці збільшилися в минулому році на 3,400.000.000 долярів, але податкові прибутки в тому самому році зросли на 4,700.000.000 дол.

Збалансований бюджет — це одна з виборчих обіцянок президента Айзенгавера ще в 1952 році. В перших роках свого урядування Айзенгавер старався зменшувати федеральний дефіцит, а в четвертому році свого урядування йому вдалося мати бюджетову надвишку, яка повторилася в п'ятому році його урядування. Та в останніх роках бюджетова надвишка спричинена не тим, що республіканський уряд зменшує урядові видатки, тільки тим, що зростають надсподівано прибутки з податків внаслідок буйного росту американської економіки. В січні 1956-го року Президент запропонував був федеральний бюджет на 1957 рік в сумі 65,900.000.000 долярів. І хоч Конґрес зменшив був запропоновану урядом суму, і хоч урядові аґенції старалися працювати з ощадністю, то все ж таки федеральні видатки становили 69,344.000.000 долярів.

Найбільше зросли в минулому році видатки на оборону, бо аж на 3,000.000.000 долярів. Це сталося головним чином тому, що внаслідок інфляції департамент оборони мусів платити вищі ціни, ніж передбачувалося.

Надсподівано збільшилися і федеральні прибутки. В січні 1956-го року уряд передбачав, що державна скарбниця дістане з податків 66,300.-000.000 долярів, але хоч не було нового збільшення податків, то внаслідок збільшеної продукції податкові прибутки в 1957 фінансовому році становили 70,989.000.000 долярів.

У фінансових колах передбачають, що подібна історія з бюджетом може повторитися і в цьому фінансовому році, який почався 1-го липня 1957. І тому не є потрібна та боротьба за висоту бюджету, яка ведеться в Конґресі. Уряд зможе знову видати більше на працю своїх аґенцій, якщо знову зростатимуть прибутки державної скарбниці внаслідок дальшого розвитку добробуту країни. Президент запропонував на бюджет на 1958 рік 71,800.000.000 дол., але федеральні видатки можуть збільшитися до 75 більйонів долярів, хоч директор бюджетового бюра передбачає, що бюджет на 1958 рік можна буде зменшити при допомозі ощадностей із запропонованої суми на один більйон долярів.

Уряд зможе осягнути ощадність в бюджеті, якщо вдасться не збільшувати видатків на оборону країни. Недавна заява секретаря оборони Ч. Е. Вилсона про те, що внаслідок зменшення числа збройних сил на 100.000 вояків, він пропонує зменшити оборонний бюджет на 142.-000.000 долярів, — дає надію, що видатки на оборону не будуть значно зростати понад запроєктовану в бюджеті суму.

Та навіть ця пропозиція Вилсона не дає певних підстав вірити в те, що запроєктовані урядом видатки і прибутки не будуть збільшуватися. Ми бачили вище, що не здійснилося бюджетове передбачення Президента з січня 1956-го року. Не здійснилися і ті бюджетові числа, про які говорив Айзенгавер в січні цього року, передбачаючи, що видатки державної скарбниці до кінця червня ц. р. виноситимуть 68,900.000.000 долярів, а прибутки дійдуть до 70,600.000.000 долярів. Бюджетова надвишка мала становити 1,700.000.000 долярів.

А втім, важко тепер говорити про те, який буде бюджет в 1958 році, бо він ще не є ухвалений. По боці прибутків уряд сподівається дістати коло 500 мільйонів із збільшення поштових оплат. Але немає виглядів, щоб це сталося ще на цій сесії Конґресу. І замість прибутків уряд може мати збільшені майже на один більйон долярів видатки, якщо Конґрес дійсно ухвалить збільшення платень для поштових працівників і федеральних урядовців.

Треба ще згадати, що бюджетова надвишка в попередньому (1957 р.) бюджеті виникла ще й тому, що зменшено видатки на адміністрацію будівельних позичок і не використано передбаченої суми на так званий земельний банк, з якого виплачується відшкодування фермерам за неуправлені акри землі.

На видатки минулорічного бюджету складаються такі суми: на оборону — 38,377.-000.000 дол.; на відсотки від публічних довгів — 7,312.-000.000 дол.; на військових ветеранів — 3,843.000.000 доляри; на допомогу закордонові — 3,912.000.000 дол.; на допомогу фермерам — 2,-881.000.000 дол.; на продукцію атомової енергії — 1,-944.000.000 дол. і на добродійні допомоги стейтам — 1,805.000.000 долярів.

Прибутки минулорічного федерального бюджету становили такі позиції: особисті прибуткові податки — 39,-012.000.000 дол.; прибуткові податки від корпорацій — 21,531.000.000 дол. і податки від надмірних прибутків та від продажу товарів — 9,176.-000.000 долярів.

І виконна і законодатна частини уряду хотіли б припинити інфляцію доляра, бо обезцінення валюти є причиною того, що теперішній добробут, виявлений в різних долярових числах (національна продукція, особисті прибутки, висота ощадностей і інвестицій), — є позірною величиною, бо доляр кожного року втрачає на своїй вартості понад три центи.

Збільшування федерального бюджету — це один із стимулів до інфляції валюти. Та без нього не можна обійтися урядові, бо не можна зменшити видатків на оборону. Можна б було знайти спосіб на припинення інфляції, якби не було змагання між обома партіями за голоси в виборах, і якби представники капіталу і робітництва могли знайти спільну мову при вирішуванні справи цін на товари та заробітних платень.

Дехто може гадати, що заробітні платні — це далека проблема від стабілізації доляра. Але в дійсності збільшення платень поштовиків і федеральних працівників на один більйон долярів в році відіграло б деякі ролю в дальшому обезцінюванні валюти.

Твориться магічне коло: всі хотіли б якнайнижчого бюджету і стабілізації доляра; всі хотіли б якнайбільших прибутків і зисків; не можна зменшувати видатків на оборону, бо на це не дозволяє напружена ситуація в світі внаслідок того, що російський комунізм не зрікся своєї мрії запанувати над світом; американський уряд не хоче і не може покористуватися урядовою контролею цін під час миру, бо ж ця країна завдячує свій ріст вільній конкуренції...

І тому є й такі економісти, які не вірять в те, щоб припинилася інфляція валюти, хібащо настало б дійсне роззброєння в світі, яке могло б спричинити деяку затримку в продукції ЗДА, і тоді внаслідок тимчасового зросту безробіття в країні — подорожчав би доляр. Та на це немає великих виглядів.

Юрій Таркович

МОСКВА І ПРАГА

Зовсім не випадково перша подорож Хрущова-Булґаніна по найновішій московській чистці відбулася до Чехо-Словаччини. Прага, разом із східнім Берліном, були до останнього часу найвірнішими сталіністами, і все вказувало на те, що вони твердо дотримувалися курсу усуненої тепер чвірки — Молотова, Маленкова, Кагановіча і Шепілова. В Чехо-Словаччині не реабілітовано ані одного партійця, зліквідованого чи усуненого Сталіним, і часто виглядало так, що Прага під цим оглядом більше комуністична як сама Москва.

Та це було так тільки назовні. Нова партійна верхівка в Празі, яка безконтрольно володіє країною від часу знищення Рудольфа Сланського і його прихильників в 1952 році, вперто намагалася не допустити до внутрішніх заворушень і оминути долі, що зустріла партійну верхівку в сусідній Угорщині і Польщі. І як це не дивно, чехи в цьому випадку спиралися на своїх історичних національних противників, на німецьких комуністів у східній Німеччині, і тепер спираються на мадяра Кадара. Теперішній генеральний секретар у Празі, Антонін Новотни, не збирався йти на поступки чехам і передусім словакам, які борються не тільки проти комунізму, але й проти чеського зверхництва, що, очевидно, виявляється в меншій мірі, як, наприклад, зверхництво московського большевизму в Україні.

Але під зовнішнім спокоєм крилося зростаюче невдоволення народу. З усіх по 1945 році підбитих Москвою народів, чехам і словакам найважче було призвичаюватися до комунізму, бо вони мали без сумніву найвищий життьовий стандарт і з усіх цих народів під цивілізаційним і культурним оглядом стояли найближче до демократичного Заходу. У словаків відраза до комунізму посилюється ще й тим, що це нарід глибоко релігійний і, як українці, великі індивідуалісти. Під час війни Гітлер з тактичних причин респектував словацьку незалежність, і під матеріяльним оглядом Словаччина була майже до початку 1945 року „другою Швайцарією". В 1944 році, коли десятки тисяч українців втікало на захід через Словаччину, вони з дива не могли вийти, що на Словаччині тоді можна було вільно купити речі, яких наш брат вже роками не бачив.

Отже в Чехо-Словаччині були і є всі причини до невдоволення комуністичною системою, хоча, з другого боку, і тепер у цій країні життьовий стандарт найвищий з-поміж усіх інших сателітів Москви включно з самим СССР. Але цей стандарт далеко нижчий як був перед війною чи навіть у деяких випадках, під час війни. Хрущову зовсім не байдуже, чи в цій країні не станеться те, що сталося в Угорщині та Польщі, і то тим більше, що з усіх сателітів Чехо-Словаччина економічно найсильніша і послаблювання в ній впливу Москви могло б бути для СССР катастрофальним. Чехи відомі у світі як конспіратори і фахівці пасивного спротиву, а словаки знані з своєї одчайдушности, патріотизму і ненависти до комунізму. Отже, Хрущов-Булґанін своїми відвідинами не збиралися цю країну відсталінізовувати, але хіба усунути особистих приятелів групи Молотова і перевести зміни, які мали б вказувати на те, що по чистці у Москві настануть кращі часи і в Чехо-Словаччині, і що таким чином чехам і словакам не варто піднімати революції.

Важко сказати, який успіх будуть мати ці заходи Москви. З одного боку, чехи бояться німців, своїх історичних ворогів, і не певні, що, в разі їхнього відірвання від Москви, їм не прийдеться знову приймати коло 3-ох мільйонів німців, виселених по 1945 році. Відоме також чеське русофільство, яке до певної міри зумовлене страхом перед оточуючим їх німецьким морем. З другого боку, чехи за останніх 12 років мали змогу переконатися в тому, що означає московсько-большевицький колоніялізм і комуністична система. Чехо-Словаччину Москва грабувала так, як і інші сателітні країни. В країні колись у світі найдешевших черевиків (найбільша у світі взуттєва фабрика „Батя") взуття коштує тепер величезні гроші, а відомі чеські текстильні фабрики випускають меншовартісні товари по неймовірно високих цінах. Чехам добре в пам'ятку смерть сина всіми шанованого президента Томаса Масарика, Яна, який загинув весною 1948 року. Зрештою і чеські комуністи по кривавій чистці 1952 року зневірилися в комунізмові і обіцянкам Москви не дуже то вірять. Хрущова-Булґаніна нібито спонтанно в Чехо-Словаччині вітали. Якщо Хрущов у приязнь чехів і словаків вірить, то зле для Москви, бо чехи будуть першими, які спробують від неї визволитися, але зроблять це тільки тоді, коли цілковито будуть певні, що боротьба зв'язана буде для них з мінімальними жертвами. Революція мадярського зразка можлива на Словаччині, але цим разом годі припускати, щоб повстання робили самі словаки, які, при своїх розходженнях з чехами, свідомі того факту, що без чехів вони комунізму не позбудуться. Але Хрущов боїться якраз такої можливости, коли чехи врахують, що прийшов їхній час. А знаючи чехів, можна повірити в те, що такий безкровний переворот чеських комуністів можуть зробити і піти шляхом Тіта, враховуючи, що, замість московської експлюатації, могла б в такому разі прийти американська економічна допомога.

ЗА НОВІ МЕТОДИ ПРАЦІ УКК

Збірка на Український Народний Фонд в 1956 році не вдалася. Замість звичайних сто тисяч долярів, українська суспільність зложила на працю своєї провідної установи — Українського Конґресового Комітету — тільки 86 тисяч. При цьому кількарічний досвід показує, що ця невдача не є якимсь відірваним випадком, вислідом одноразової поганої організації збірки або інших подібних тимчасових і проминаючих причин. В нашому випадку приходиться скорше говорити про тривале явище, яке повторяється річно, про симптом якогось укритого недомагання в нашому житті, за яким треба щойно шукати. Суми, які віддає українська суспільність до розпорядження своєї централі, щораз менші. Ще перед кількома роками вони виносили майже 150.000 дол., а нині зменшились майже на 50%. Де причина цього?

Дехто бачить її в моральному заломанні української організованої громади. Погані збірки — кажуть — це доказ, що погана українська суспільність, що вона зматеріялізувалася, що дбає тільки про приватне, а забуває про загальне і що вона відпливає від рідного українського берега і потапає в водах чужого оточення. Коли б громада була здорова — кажуть вони — то вона зложила б річно не сто тисяч, а мільйон долярів на потреби української визвольної справи.

На мою думку такі пояснення невірні і не тільки що не направляють зла, але ще його збільшують. Вони ширять зневіру в наші українські сили, відбирають охоту до праці і поглиблюють і так вже небезпечний український комплекс меншовартости.

Українська громада була і є далі жертвенною. Своїми пожертвами вона будує величаві школи, прегарні церкви, народні доми, виховні оселі. З своєї кишені вона видає річно мільйони долярів на народні потреби. (Пригадаймо хоч би школи в Ню Йорку і Шикаґо!). За її гроші розгортають діяльність численні політичні партії, утримується українська преса, будуються пам'ятники. В останніх двох-трьох роках в бюджеті багатьох українців відкрилася ще одна поважна рубрика: вони висилають дарунки для своїх рідних в Україну, до Польщі, на азійські заслання тощо. Все це разом взяте аж ніяк не свідчить про якесь моральне заломання українців в ЗДА і в Канаді. Навпаки, вони й далі залишаються вірними українській справі.

Ударні акції — майбутнє УКК

А все таки: де тоді причина невдачі збірки на УН-Фонд? Чому за кілька років зменшилися впливи до його каси майже на 50%?

Відповідь дістанемо, коли застановимося над тим, чому суспільність дає мільйони на будову шкіл і церков, а не дає на Український Народний Фонд. Причина в тому, що кожна людина хоче докладно знати на що вона дає, яке призначення її грошей і що з них постане. Коли вона дає на школу, то вона за рік чи за два буде її бачити. А коли вона дає на УНФ, то не дуже виразно уявляє собі, що з того вийде. І це стримує її від жертвенности: їй уявляється, що і без її лепти той фонд обійдеться. Жертводавця не задовольняє вияснення, що УКК провадить за ті гроші культурну, освітню і виховну працю. Він навіть знає, що за ті гроші УКК репрезентує українську справу, що видає книжки. Але все таки цього замало. Все це замало конкретне, недостатньо вловиме, занадто загальникове.

Щоб піти назустріч психології жертводавця, треба змінити дещо методи праці Українського Конґресового Комітету. Треба, щоб він включив в свою програму дії ще ударні акції. Треба, щоб на тлі загальної, щоденної сірої праці, яку він веде і мусить вести, виділялися якісь згущені пункти, якісь точки, які викликали б до себе інтерес загалу і приковували б його увагу. Треба серед сотень дрібних справ виділяти якусь одну найважнішу і виставляти її перед публікою як ударне завдання, як мету, до якої вона повинна спішитися, за яку повинна змагатися. Під впливом таких ударних завдань температура життя підноситься, зацікавлення збільшуються, а охота жертвувати для їх здійснення зростає.

Які ударні акції міг би переводити наш УКК? От візьмім актуальний тепер приклад створення катедри українознавства при одному з відомих університетів ЗДА. За це завдання взялися студенти, але їм повинна допомогти ціла суспільність. І от приймім, що УКК проголошує, що в 1958 році має бути ця справа завершена. В рух пускаються всі пружини виєснювальної акції. На цю тему говорять доповідачі, пише преса, говорить радіо. Йде посилена збірка фондів. Проголошується звіти з досягнутого. Заохочується до здвоєних зусиль. Одним словом увага громади цілий рік звернена на одну точку, на одну ударну акцію.

На другий рік може бути поставлена на чергу справа видання в чужих мовах 4-5-ох видатних книжок про Україну (знов же: не збірка на „допомогу українській науці", а на конкретну справу, на видання такої то і такої книги); ще іншим разом вислання капелі бандуристів в об'їздку світу, або заснования Інституту Сходознавства і т. д. Так громада йшла б від успіху до успіху, від розв'язки одної справи до другої, а це загострювало б її апетит змагатися за дальші досягнення.

Про акції і їх черговість повинна рішати сама громада

Про характер акцій і їх черговість повинна рішати сама українська організована

(Закінчення на стор. 3-ій)

КОЛИ РОСОЮ...

Коли росою скроплені ростки
Пшениці ярої пнуться вгору,
А квіти розпускають пелюстки,
Щоб знов згорнути
у вечірню пору;

Коли вдаряє блискавка в дроти
І полум'я мигтить
в дубовім гіллі,
І падає раптово з висоти
Жаданий дощ
на пересохлі ріллі,

Тоді я ладен разом із дітьми
Ловить в струмках
дощу прозорі стріли...
Так хто ж сказав,
що огрубіли ми,
Що в битвах ми
душею постаріли?

МИК. РУДЕНКО

Б. Полянич

СТРІЛ УНОЧІ

СЕНСАЦІЙНА ПОВІСТЬ

(22)

Мовчки взяв від неї клунок. Боком поглядав на неї. А очі Стефи з якоюсь жадібною цікавістю дивилися на такі відомі їй вулиці, крамниці. Все було таке давно знайоме й все було якесь нове й якесь, начебто, урочисте. І люди йшли якось інакше, й трамваї їхали інакше, й сонце світило якось інакше.

— О, глянь! В кіні „Едісон" нова програма.

Програма була стара, але Стефі видавалося все новим, для Стефи сьогодні в кіні „Едісон" ішла прем'єра.

— Пожди, поглянемо на світлини. Ти вже бачив це?

Ромко давно це бачив, але навіщо говорити це Стефі? Він усміхнувся і відповів:

— Підемо сьогодні ввечорі, добре?

Рука Стефи мовчки стиснула руку Ромка, і вони пішли далі. Звернули праворуч, і Стефа неначе собі щось нагадала:

— А... як там вдома?

— Все спокійно й добре. Але батьки не знають, що ти сьогодні вийшла.

— Не знають? — здивувалась Стефа. — А ти звідкіля знаєш?

— Таємниця! — усміхнувся Ромко. І зараз додав: — Ти мусиш побачитися з меценасом.

Поважно хитнула головою.

— Добре! Я й так маю вам багато дечого розказати.

— Про Кремера? — усміхнувся Ромко.

— А ти й це знаєш? — здивувалася Стефа.

— Трохи знаю, але не все. Та тепер ще про це не говорім. Маєш час. Шкода настрою. Аджеж завтра теж буде день.

Ішли мовчки далі.

Ще одна вуличка праворуч — і вже їхній дім.

Та нагло з-за рогу вулиці вибіг малий хлопчина й, вимахуючи часописом, яких купку тримав під пахвою, закричав:

— Надзвичайне видання! Жахливе вбивство! Комісар поліції Кремер убитий!!! Надзвичайне видання!

Вимахуючи часописом, хлопчина побіг далі.

Ромко й Стефа спинилися і глянули одне на одного.

— Що це? Як? Хто?

Хлопчина здержався на кивок якогось чоловіка. Ромко швидко підбіг до нього, купив часопис і, вернувшись до Стефи, почав читати:

Смерть комісара поліції Р. Кремера

„Невідомий злочинець учора пізно вночі, коли комісар поліції Кремер вертався після праці додому, трьома стрілами позбавив життя відомого патріота. Коли пишемо ці рядки, то просто не хочеться вірити, що цей, кришталевого характеру державний муж, що завжди й постійно стояв на сторожі правопорядку, ця високошляхетна людина, не живе. Та поки заговорить справедливість, на цьому місці мусимо звернутися до нашої влади з гарячим закликом: Не щадіть зусиль, не щадіть труду і з коренем вирвіть трійливе хабаззя, яке утруднює розвиток нашого державного життя! Хай і сліду не залишиться по тих людях, що встелюють свій шлях трупами й кров'ю. Якщо тепер цього не зробити, то наша батьківщина в небезпеці і самі громадяни мусітимуть боронити своє майно й життя від бандитів, які звуть себе „героями-революціонерами".

„Комісар Кремер не живе! З його іменем зійшов у могилу один із тих, які ціле життя посвячують для одної цілі, одної ідеї: оборони батьківщини. І ми віримо, що його ім'я стане символом перемоги справедливости над злочином, стане прапором, під яким гуртуватимуться всі рідні йому духом, всі ті, чиї серця горять вогнем посвяти й боротьби для добра загроженої батьківщини. Хай геройська смерть комісара Кремера буде почином великого діла: оборони й об'єднання всіх громадян проти підлих злочинів і задумів скритовбивців!"

Останні вісті

„Як довідуємося, слідство в справі вбивства комісара Кремера веде надкомісар Фільдінґ. Того трагічного вечора надкомісар Фільдінґ був з бл. п. комісаром Кремером на вечері, а потім, розпрощавшись з ним, пішов додому. Покійний комісар Кремер жив з ріднею при вул. Срібній, майже за містом. Ніхто не чув трагічних пострілів. Щойно над ранком прохожі завважали труп. Негайно повідомлено поліцію, і на місце випадку прибув надкомісар Фільдінґ. Лікар ствердив, що постріли впали спереду. Покійний не мав часу на оборону, набитий револьвер знайдено в його кишені. Поліційні пси є вже на слідах убивника. Надкомісар Фільдінґ зарядив арештування".

Блідий Ромко глянув на Стефу. Неначе приголомшена, стояла вона на хіднику і непритомними очима дивилася на часопис.

— Хто це міг зробити? Навіщо? Яка ціль? Напевно ніхто з наших, це певно. Хіба ж меценас не сказав мені, що Кремер, відколи я до нього заходжу, є недоторкальний, є під нашою охороною, і не тільки що не вільно робити на нього ніяких нападів, але навіть, у певних випадках, треба йому йти на руку? Ромко рішився. Треба було діяти негайно.

— Стефусь! — промовив. — Я йду до меценаса. А ти, не поспішаючи, йди додому і там мене жди. Дуже тебе прошу — нікуди не виходь. Справа дуже поважна, сама бачиш. Я йду.

Стефа призадумалась.

— А може ти мене б з собою взяв? Я боюся за тебе.

Ромко заперечив головою.

— Тут жадної небезпеки немає, а врешті мені нічого не може статися. А що я був знайомий, ех, врешті! Нічого, Стефусь, іди, я скоро вернуся, я мушу тепер бачитись з меценасом. За годину буду вдома.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Ню Йорк, Н. Й.

Річні Загальні Збори Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій.

Ці збори відбулися 8 червня в залі Українського Народного Дому в Ню Йорку при участі умандатованих представників 62 організацій, що є членами тієї важливої у нашому житті організації. Зборами, що їх відкрив голова мец. Р. Гуглевич, проводив напочатку ред. В. Душник, а опісля мец. д-р Я. Падох. Після молитви, що її провів Впр. О. Протоігумен ЧСВВ М. Когут, засіли за президіяльним столом відомі громадські діячі, як ред. В. Душник, д-р Я. Падох, оот. П. Содоль-Зілинський, мгр. І. Базарко й дир. Р. Крупка. До почесної президії запрошено Впр. о. Протоігумена Когута й проф. Приходька.

По виборі мандатово-верифікаційної та номінаційної комісій голова мец. Р. Гуглевич та секретар І. Винник склали звіти про стан і працю Комітету на протязі ділового року. З тих звітів видно було, скільки жертвенної праці для добра нашої справи поклали члени Комітету, а зокрема його Провід.

Комітет об'єднує під теперішню хвилю 81 місцеву організацію, а в тому 20 запомогово-братських, 12 ідеологічно-політичних, 11 жіночих, 6 комбатантських, 9 молодечих, 7 культурно-освітніх, 6 харитативно-допомогових, 5 професійних і 5 інших.

Дуже актуальною справою, якій Провід мусів присвятити чимало часу й зусилля, була проблема присднання до Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій м. Ню Йорку тих організацій, які досі не були ще його членами, або співпрацювали з ним. І в тій ділянці Провід добився поважних успіхів, а справа об'єднання находиться в стадії остаточного завершення. Провід був у найкращих взаєминах із Українськими Церквами, які відограють поважну ролю в нашому житті.

В останньому році відзначено Свято Самостійности і Соборности одним спільним, направду соборницьким святкуванням. Одним спільним святом відзначено також 100-річчя народин Великого Сина України Івана Франка, свято Крут, що його влаштувала наша молодь, Листопадові Роковини та Шевченківське Свято. Провід Комітету подбав про проголошення Українського Дня і посадником Ню Йорку і губернатором стейту Ню Йорк, і в Ню Йорку і в Олбані поруч зоряного американського прапору повівав жовто-блакитний український прапор.

Під патронатом УККА влаштовано велику маніфестацію проти поневолення нашого народу й окупації наших земель московсько-большевицьким окупантом у дні 30 грудня 1956 в залі Менгеттен Сентер. Представники Комітету брали також участь в маніфестації проти поневолення Москвою Мадярщини, у святі 4-го липня, у святочних імпрезах, зв'язаних із існуванням Статуї Свободи та Музею Іміграції, в Дні Об'єднаних Націй в Сити Голл. Українська громада Ню Йорку під проводом Комітету взяла участь у традиційному Дні Льояльности. З ініціятиви Проводу Комітету пікетовано московську амбасаду в Ню Йорку. Нав'язано контакт із сенаторами та конґресменами в справі резолюцій про переслідування Української Церкви під Совєтами, інтервеніовано в справі зміни іміґраційного закону, в справі проголошення законодатними палатами ЗДА Українського Дня, в справі видання поштових значків із картою України і т. д.

Діяльність Комітету і його Проводу була многобічна і обіймала не тільки дії в нутрі наших організацій, координуючи їх, але й дії перед американським політичним і адміністраційним світом. У всіх тих ділянках помітний значний поступ у праці Комітету за останній час. Авторитет і повага Комітету значно зросли в останньому часі й він є на певній дорозі до того, щоб направду стати господарем української громади Ню Йорку, координатором її життя та праці, як також її репрезентантом.

Після звітів розвинулася жива дискусія, в якій виступали між іншими інж. Рак, Вакуменко, ред. Косаренко-Косаревич, Яремчук, Лисогір, Марчак, д-р Соколошин, Химич і проф. Приходько. У дискусії майже всі промовці підчеркували важливість проблеми виховання нашої молоді, а зокрема курсів українознавства. Приміщення, де відбувається наука, а саме в будинку „Самопомочі", за тісне й невідповідне. Звернено також увагу на значний упадок жертвенности на Український Народний Фонд. Помітне враження на присутніх вчинив виступ молодого студента Химича, який вдарив у своїй промові на тривогу з тієї причини, що на американських університетах майже цілком не викладається предмету українознавства. А коли взяти під увагу, що на університетах виховуться американські інтелектуали, будучі державні мужі, учені, журналісти і др., які творять і сформлюють американську і світову опінію — то є конечним, щоб американські студенти могли слухати на викладах про Україну, український народ, його культуру й визвольні змагання безпосередньо з уст викладачів-українців. Та справа нелегка, бо уфундування катедри українознавства на Колумбійському університеті вимагає грошового вкладу около 250 тисяч долярів. Та все ж така ця справа потребує позитивної розв'язки.

На внесок Контрольної Комісії уділено уступаючим органам абсолюторію, при чому підчеркнено взірцеве упорядкування та провадження касовости й канцелярійного діловодства.

Приступлено до вибору нових органів Комітету. На внесок номінаційної комісії, що її очолював дуже вміло й тактовно делеґат „Добрус-у" інж. І. Мірошниченко, приявні через акламацію обрали на голову мец. Р. Гуглевича, а також одноголосно вибрали: на містоголову К. Пелешок, що є заразом референткою суспільної опіки, мгр. І. Базарка, д-ра В. Вишиваного, що є заразом імпрезовим референтом, Г. Марчака, інж. І. Мірошниченка й сотн. П. Содоль-Зілинського, секретарями — І. Бенцаль, мгр. В. Захарчука й М. Михайлова, скарбником — Р. Крупку, організаційним реф. — Г. Яремчука, культ.-освітнім — проф. М. Лисогора, преси й пропаґанди — д-ра Я. Гриневича, молоді — О. Стешина, господарським — Т. Шевчука та членами Управи — Л. Пришляка, інж. В. Базилевського й С. Чуму.

До Контрольної Комісії обрано інж. Л. Безручку, д-ра О. Соколишина, інж. Рака, І. Винника, О. Томашівську, М. Комарницького й М. Малетича.

Перед Проводом Комітету в біжучому році стоїть до виконання цілий ряд важливих завдань, які буде можна розв'язати успішно тільки при спільній праці всіх наших організацій. Зрозуміння нашої відповідальности перед нашим бездольним Краєм, у якому Народ карається вже стільки років під московською окупацією так у тюрмах як і в ославлених таборах примусової праці, вимагає ще більших наших зусиль і нашої жертвенности, бо ж ми тут, як сказано у відозві Воюючої України, на еміґрації є амбасадорами нашої власної справи перед Світом.

У цьому ж році припадають роковини 40-ліття наших визвольних змагань і віднови самостійности України. То ж провід Комітету має намір відсвяткувати отсі роковини маніфестаційно, як змога величаво, при участі кожного місцевого українця.

Відспіванням національного гимну закінчено збори тієї направду активної і важливої нашої установи, що кермує українським життям в Ню Йорку і його координує.

Я. Гриневич, реф. преси.

Міннеаполіс, Мінн.

Школа Українознавства при церкві св. Юрія Переможця.

Школа Українознавства при парафії св. Юрія Переможця почала носити цю назву після реєстрації її в Шкільній Раді УКК в 1956 р. Розвернула свою роботу не з великою кількістю учнів — 42-ох, але закінчила шкільний рік з 32-ма внаслідок деяких непорозумінь та незрозуміння ваги школи деякими батьками.

Школа почала роботу з нулем на біжучому рахунку, а на кінець року прийшла з оборотом в 864 долярів. Школа придбала ввесь шкільний інвентар, книжки, мапи і інші наглядні приладдя за власні гроші. Колектив школи складався з директора і 5-ти учителів і 2-х активних членів батьківського комітету. Під керівництвом Завідуючої Учительської Ради п-ні Олександри Костюк кожний керівник кляси розробляв плян і програму навчання. Пляни обговорювалися на Учительській Раді перед кожним початком чвертьріччя. Так складалися конспекти, щоб в ясній та короткій формі було зрозуміло дітям, що від них вимагається. Відсутність підручників з географії й історії України заставила тяжко працювати і учителів і дітей. Око завідуючої навчальної частини пильнувало, щоб був вірний підхід учителя до поданого матеріялу дітям.

На початку Школа Українознавства сприймалася дітьми, як забава, але II і III чвертьріччя показали свої наслідки завдяки співпраці директора школи з учителями і батьками дітей. Поквартальна оцінка заставила дітей і батьків уважніше ставитися до школи.

15 червня учні мали контрольні іспити і останній день зайнять, але 4-ті кляси мали ще один іспит 21 червня при комісії. Не дивлячись на повідомлення про небезпеку торнадо, всі як один були в іспитовій залі. 23 червня було офіційне закінчення шкільного року. Після молебня, який відправив о. настоятель А. Кість в сослуженні о. наст. церкви св. Михаїла В. Левицького, всі учителі з учнями і гості перейшли до залі парафіяльного дому. Офіційну частину відкрив о. А. Кість, потім була доповідь директорки школи, яка сказала: „Ми не сміємо вмерти, не передавши української частини нас самих нашим дітям. Працюймо з дітьми! Батьки, зробіть такі умови в хаті, таку пошану до української школи, щоб діти відчули, що вам вона не байдужа, що ви любите її, що ви любите батьків ваших, які навчили вас своєї мови. Пам'ятайте, діти наша майбутність!" Після промов роздано свідоцтва, нагороди і подарунки дітям. В фонд на нагороди поступили пожертви від місцевих організацій: УККА, Дирекції Укр. Оселі на Кун Лейк, ОДВУ, МУН, УЗХ. Забавою і перекускою для дітей закінчився 1956/57 рік. Наступний рік буде залежати виключно від свідомости батьків.

Щира подяка малому колективові активних працівників школи: п-ні О. Костюк, інж. А. Романенкові, пані Інні Вдовенко, п-ні О. Брииь, інж. І. Сингаївському, п-ні Н. Булавицькій і п-ні Григорію Будуляковi, а також всім жертводавцям, які матеріяльно підтримували школу. Нехай лепта їх вернеться їм сторицею.

Валентина Єрмоленко,
дир. школи.

ЗА НОВІ МЕТОДИ ПРАЦІ УКК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

громада на конґресах УКК. На всякий випадок вони не повинні вирішуватися у вузькому колі самої Президії або Політичної Ради УКК. Навпаки, їх обговорення треба перенести на засідання поодиноких організацій, складових елементів УКК, до громадських заль і публічних зборів. Хай сама громада скаже, чого вона потребує і яку акцію вона хоче поставити на перше місце.

До обміркування справи треба б притягнути якнайбільше число людей, бо тільки така метода дає запоруку широкої популяризації і тим самим успіху. Переговорені і передискутовані проєкти повинні прийти на порядок нарад конґресу УКК. Там остаточно рішалася б їх доля. Прийнятий міг би бути тільки один. За нього мав би звестися генеральний бій між делеґатами.

Щоб забезпечити діловість нарадам, а серйозність проєктам, вони повинні бути предложені щонайменше два-три місяці перед Конґресом з докладною розробкою пляну та з виробленим проєктом як його фінансувати і якими методами здійснювати. Коли це, наприклад, буде проєкт катедри українознавства, його повинні фахово опрацювати професори, коли мистецький — мистці і т. д. Такі пропозиції УКК розсилав би всім делеґатам для застанови і доповнень. Дискусія на конґресі була б підготована.

Кожний проєкт ударної акції мусів би включати т. зв. адміністративну частину, тобто кошти пов'язані з його здійсненням, з утриманням персоналу УКК тощо. В той спосіб забезпечувалося б фонди також на іншу, поточну діяльність УКК, яка мусіла б вестись попри ударні акції.

Добре було б, щоб перша „ударна акція" була підготована вже на схвалення наступного конґресу УКК, що відбудеться в слідуючому році. Можна надіятися, що коли вона буде добре заплянована і відповідно подана громаді, то й суспільність в свою чергу не поскупиться пожертвами, щоб її здійснити, а крім того дати фонди і на поточну роботу УКК.

Роман Ільницький

Короткі Вістки

● **Злочинець Доналд Джозеф Ведлер,** який відбуває кару тюрми в Діленді, Флорида, зізнав перед детективом правду, що це він убив в 1954 році вагітну дружину ді-ра Шепперда. Представник суду з Колумбусу, Огайо, виїхав на Флориду, щоб допитати Ведлера. Д-р Шепперд, що відбуває кару в тюрмі, постійно заявляє про свою невинність. Губернатор Огайо Вільям О'Ніль заявив, що д-р Шепперд не буде зізнавати перед детектором, бо зізнання на Флориді не були поважні.

● **Англійський** ілюстрований часопис „Лондон Нюз" перепросив минулого тижня своїх читачів за вміщення світлини одного індійця, якого помилково названо „відомим ворохобником Нана Сагібом". Ця помилка трапилася в названому часописі — сто років тому, 26 вересня 1857 року.

● **Демократичний сенатор** з Монтани, Майк Менсфілд, член Сенатської Комісії Закордонних Справ, заявив, що згідно з конституцією, президент Айзенгавер має право запросити до ЗДА совєтського маршала Георгія Жукова на розмову з секретарем оборони Чарлзом Е. Вилсоном. Деякі сенатори є проти цієї візити і не хочуть, щоб „різник Будапешту" приїздив до ЗДА.

ФОНД „ВЕСЕЛКИ"

У цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що приолали свою пожертву на фонд і передплату дитячого журналу „Веселка".

СПИСОК Ч. 53.

	Передплата	Пожертва	Разом
В. Іващук, Шикаго	4.00	5.00	
М. Калавур, Ст. Еннс	4.00	2.00	
І. Буксар, Рави Лейк	4.00	1.00	
Я. Балабан, Ню Йорк	4.00	1.00	
Г. Грицко, Бренігсвіл	2.00	2.00	
В. Андрієнко, Вашингтон	2.00	1.00	
В. Сорока, Гемтремк	1.00	1.00	
Н. Василенко, Шикаго	1.00	1.00	
В. Матрипула, Шикаго	4.00		
В. Стригун, Клівленд	4.00		
Е. Бровар, Гері	4.00		
П. Турула, Шикаго	4.00		
О. Городиський, Шикаго	4.00		
А. Мороз, Клівленд	4.00		
Т. Сениця, Боффало	4.00		
ЮСУМА „Полтава" в Дітройті	4.00		
А. Цибрівський, Луївіл	4.00		
Л. Букачевська, Торонто	4.00		
М. Цісик, Филаделфія	4.00		
Д-р Н. Клим, Ст. Луїс	4.00		
А. Федун, Елизабет	4.00		
Н. Шиманський, Клівленд	4.00		
А. Ковальчик, Клівленд	4.00		
М. Перфецька, Торонто	4.00		
Р. Мартинович, Сімкое	4.00		
Л. Боднар, Клівленд	4.00		
Ф. Кобель, Гемтремк	4.00		
Т. Стельмах, Бутте	4.00		
А. Сзерська, Клівленд	4.00		
І. Пшеничний, Шикаго	3.00		
Я. Лихо, Филаделфія	3.00		
Українознав. Курс в Брістолю	3.00		
І. Дуда, Торонто	2.00		
В. Яремко, Когоєс	2.00		
А. Глушевський, Чікоп Фолс	2.00		
В. Буртик, Слаквіл	2.00		
В. М. Топольницький, Ютика	2.00		
М. Ховайло, Петерсон	2.00		
О. Шараневич, Торонто	2.00		
С. Курило, Бінґгемтон	2.00		
С. Б. В. Савки, Монтреал	2.00		
Я. Лисович, Монтреал	2.00		
О. Гуменний, Джерзі Ситі	2.00		
В. Мацелко, Филаделфія	2.00		
Н. Рущицька, Ірвінгтон	2.00		
А. Дячун, Шикаго	2.00		
П. Добрянський, Бінґгемтон	2.00		
А. Федак, Торонто	2.00		
Ю. Дубицький, Мюнхен	2.00		
А. Крих, Боффало	2.00		
Г. О. Бродович, Монтреал	1.00		
М. Солодуха, "	1.00		
Ю. Матищак, Шикаго	1.00		
М. Кізима, Дітройт	1.00		
І. Корзидло, Алтуна	1.00		
І. Свердлов, Клівленд	1.00		
В. Січкович, Шикаго	1.00		
В. Галан, Филаделфія		10.00	
П. Адамко, Гаммонд		4.00	
П. Моторний, Бронкс		4.00	
М. Данилик, Ню Йорк		2.00	
Д. Бакевич - Жуковський, Бруклин		2.00	
А. Забудько, Вавкс Гол		2.00	
Л. Драґан, Клівленд		2.00	
Р. Мацюк, Когоєс		2.00	
М. Мацюк, "		2.00	
Т. Такой, Монтреал		1.00	
М. Левіцький, Шикаго		1.00	
М. Децик, Питсбург		1.00	
Н. Н. Вайтфілд		1.00	
М. Децьо, Сеймор		1.00	
Разом	$ 158.00	$ 47.00	$ 205.00
Раніше проголошено	$ 7,013.25	$ 6,681,79	$13,695.04
Разом все . . .	$ 7,171.25	$ 6,728,79	$13,900.04

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників.

• РОЗШУКИ •

Степан Гладкий розшукує своякa ГРИГОРІЯ ХАРЧЕНКА та його дружину НАТАШУ, що проживали в Лозовій. Писати на адресу:
Stefan HLADKYJ
210 Jersey St.
Trenton, N. J., USA

Пастушак Єлисавета пошукує свою маму ФРАНЦІШКУ ЛЮКС, сестру СТЕФАНІЮ БАЛІНК і брата КАЗИМИРА ЛЮКС — усіх з Бучаччини. Хто знає щонебудь про них, прошу написати до:
Wolodymyr SENIUCH
7368 Parkwood St.
Detroit 10, Mich.

Пошукується за:
ПИЛИПІВ ВАСИЛЬ, ПИЛИПІВ МИХАЙЛО, ПИЛИПІВ АННА (замужна за СМИТАНЮКА ДМИТРА (Буковина) — діти Степана і Анни Пилипів, з села Петриків, пов. Тернопіль. Усі вони виїхали до Америки в роках 1910, або 1911 і мали б перебувати в Брукліні, або Ню Йорку. Пошукує молодший брат Микола, син Степана, який тепер перебуває на Сибірі. Голоситися на адресу:
WARBUCKS MOTEL
3450 Kingston Rd.
Scarboro, Ont., Canada

СПЕКА КОЖНОМУ ДОПІКАЄ

Останні дні великої спеки дослівно допекли кожному, людям і звірятам. Але під час спеки пробують давати собі якось раду люди, пробують і звірята. Щонайменше пробував цей бурмило в зоологічному городі у Вашингтоні, що цілими днями просиджує у, правда, теплій, але мокрій воді.

Прем'єр Квебеку домагається обнизити вартість канадійського доляра

Монтреал, Квебек. — Прем'єр канадійської провінції Квебек Моріс Дюплессі пропонує, щоб федеральний канадійський уряд подбав про те, щоб канадійський доляр стояв нарівні з американським, бо теперішній курс канадійської валюти (95 центів за американський доляр) спричиняє великі втрати канадійським компаніям, які торгують із ЗДА. Дюплессі сказав, що фабрики часописного паперу в Канаді втрачають на кожному американському долярі по п'ять центів, коли їм прийдеться міняти американські доляри на канадійські. Прем'єр Квебеку сказав: „Я зовсім не думаю вмішуватися до політики федерального уряду, але гадаю, що це мій обов'язок звернути на цю справу увагу федерального уряду в Оттаві, бо ми в Квебеку не маємо жадного впливу на цю справу". Подібні клопоти як продуценти часописного паперу мають і всі ті, які ведуть будь-які інтереси з ЗДА. Але в фінансових колах твердять, що, правдоподібно, не буде в цій справі інтервенції федерального уряду, бо подорожчання канадійського доляра — це наслідок природних економічних сил, і в найближчому році доляр може знову стояти нарівні з американським.

● В Італії помер від пістряка на 59-му році життя Курціо Маляпарте, відомий письменник і журналіст німецького походження, твори якого перекладено на різні мови. Правдиве ім'я і прізвище його Курціо Зукерт. Він був спершу фашистом, потім почав писати проти фашистів і нацистів, і його книжки публічно спалено у Ляйпціґу. Все ж, йому дозволили бути воєнним кореспондентом „Корієрре де ля Сера" з Міляно на східньому фронті при німецькій армії. Його твори були спершу заборонені Католицькою Церквою, але під кінець життя він примирився з Церквою, перейшов з протестантизму на католицизм і помер, прийнявши Святі Тайни.

● 22-го липня віце-президент Ричард М. Нікcон з дружиною і двома доньками, Патрицією і Юлією, відвідали Ню Йорк і з найвищого будинку світу „Емпаєр Стейт Білдінґ", з 102-го поверху оглядали місто та околицю. Ніксони мешкали в готелі „Валдорф - Асторія".

Хроніка українського життя

В Австралії

З'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЕЦЬКИХ СИЛ В СИДНЕЇ

Після кількалітніх сепаратних спроб виступу наших ентузіястів національного танку на сиднейських сценах прийшло остаточно до злиття окремих груп в одну балетну репрезентацію, яка прийняла правильник товариства й назву „Український Народний Балет", під мист. керівництвом п. Н. Тираської і у повній співпраці п-і К. Фольд та п. М. Свідерського — знаних на терені Сиднею мистців української сцени.

Під вищезгаданим мистецьким проводом беруть участь: пані Г. Гаран, Д. Загородна, О. Козьолковська, Л. Майно, І. Майківська, Р. Миколаєнко, Н. Теодорович, М. Тиравська і Г. Яськевич, Панове: Б. Базалицький, В. Гладкий, Е. Кульчицький, Б. Майно, М. Майно, С. Соловій, О. Сивак, С. Хвиля і П. Шулежко.

Видатну працю в хоровому оформленні цілости взяв на себе п. В. Майковський.

В Бельгії

УКРАЇНЦІ І ВСЕСВІТНЯ ВИСТАВКА В БРЮССЕЛІ

У квітні 1958 р. відбудеться в Брюсселі відкриття Всесвітньої Виставки, в якій візьме участь понад 70 країн. На цій Виставці зарезервовано окремий павільйон для Ватикану, в якому буде представлений історичний розвиток і стан Вселенської Церкви. У пляні є побудова окремих каплиць у різних стилях, у яких відправлятимуться Богослужби у латинському і в східньому обрядах. Ці Божі храми будуть місцями духового зосередження й відпочинку для людей, що блукають виключно на манівцях технічних досягнень.

З ініціятиви суспільно-політичного референта УХРуху пороблено відповідні заходи, щоб, при допомозі Генерального Вікаріяту, оо. Редемптористів і громадських організацій, під почесним патронатом Архипастиря Скитальців Архиєпископа Івана Бучка, українці були відповідно зарепрезентовані на цій незвичайно важливій Всесвітній Виставці.

ЗМІНА АДРЕСИ!

Ще раз пригадуємо нашим передплатникам, що змінюють місце свого побуту, щоб одночасно з повідомленням про зміну адреси обов'язково присилали поштовими марками 10¢ за виготовлення нової адресової кліші, а члени УНСоюзу ще й число свого Відділу.

Адміністрація „Свободи"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Звичайні місячні збори членів Б-ва св. Юрія, Відд. 239, відбудуться (тим разом виїмково не в третю, а) в четверту суботу місяця, то є 27-го липня, від год. 5-ої до 7-ої, веч. при 847 N. Franklin вул. — д-р Вол. Ґалай, предс.; М. Ковальчук, секр.

БАЛТІМОР, Мд. — Т-во ім. І. Франка, Відд. 337, повідомляє членів, що кожної неділі по першім відбуваються місячні збори членів, в залі Укр. Кат. Церкви при Волф вул. 524, о год. 11-ій перед пол. Просимо приходити на збори, а також вирівняти свої вкладки. — Т. Чорній — гол.; Є. Прийма, секр.

ТАРЗАН, ч. 3903. Суть пляну.

AND LATER, IN THE DARK OF NIGHT, SILHOUETTED FIGURES WORKED STEALTHILY NEAR THE WABULU VILLAGE, PLACING NEEDLE-SHARP SPIKES IN THE GROUND! 2/13-3903

Вислухавши пляну Тарзана, тубільці з ентузіязмом зібралися в скритому гайку, стинаючи та вигострюючи сотки паль...

А пізніше в нічній темряві, сильвети постатей нишком наблизилися до села вабулів і заходилися вбивати гострокінчасті палі в землю.